

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ ΤΖΕΪΜΣ ΣΜΙΘ

Γιά μιά στιγμή
 ο κάπελας γύρισε κ' έδειξε
 στον Στήβενς
 τους τρεις πελάτες του, γενέφοντάς του
 οι εινε άνθρωποι
 ικανοί γιά όλα.
 'Ο Στήβενς στήριξε
 άπάνω τους
 το σκληρό του
 βλέμμα και φάνηκε
 ικανοποιημένος.

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)
 'Ο Στήβενς μάλιστα προχωρούσε, χωρίς νά προσέχη γύρω του, σάν άνθρωπος, στον οποίο εινε γνώριμοι οι δρόμοι αυτοί και δέν εχε νά φοβάται τίποτα...

- Είμαι βέβαιος πώς πηγαίνει στο καταφύγιό του, μου ψιθύρισε σιγά ο καθηγητής Ούιλλιαμ.
- Σ' αυτά τά μέρη ;...
- Ποιός ξέρει πού εχει τρυπώσει νά νάχη άσφάλεια.
- Εινε κανένα νεκροταφείο άπό αυτό τό μέρος ;
- 'Οχι. Ξέρω καλά τό Λονδίνο. Δέν υπάρχει νεκροταφείο άπό αυτό τό μέρος...
- Φοβούμαι, ξέρετε, κάτι.
- Τι ; εξήγησου...
- Μήπως μάς εχει άντιληφθί ;
- 'Αδύνατον.
- Κι' άν συμβαίη αυτο πού λέω ; 'Αν ξέρη πώς τον παρακολουθούμε ; 'Αν πηρε σκοπίως τον δρόμο αυτό γιά νά μάς παρασύρη μακριά άπ' τό Λονδίνο, έξω άπ' την πόλι, σέ μέρη εκκρινύουνα ;...

— 'Ανησυχείς χωρίς λόγο Τζώρτζε, — Μακάρι νόναι όσως λέτε... 'Αλλά γιά δέστε !... Στάθηκε... Πραγματικά; ό Στήβενς εινε σταθή μπρός στη σκάλα ενός ύπογειου καπηλείου. 'Ηταν ένα άπό τά γνωστά ύποκτα καπηλεία των πτωχικών συνοικιών του Λονδίνου, σά όποια συχνάζουν κάθε είδους κακοποιοί.

— Έσκουσε και κυττάει στο ύπόγειο, ψιθύρισε ο καθηγητής. Αυτό όμως δέν μου κάνει άντύποσι. Τό βρισκω πολύ-πολύ φυσικό.

- Κυττάει, κατεβαίνει τη σκάλα.
- Λαμπρά ! Αυτό εινε ευχάριστο.
- Γιατί ;
- Γιατί ελπες ; Γιατί ο άρχιερός αυτός θάχη πιάσει σχέσεις με τίποτα κακοποιοί. Αυτοί θά τον διευκόλυναν άσφαλώς νά μετακομίση άπό τό νεκροταφείο. Και ποιός ξέρει άν δέν τους χρησιμοποίηση γιά νά επιτύχη την εκδικησί του έναντίον της αυθύου των 'Όλα εινε δυνατά. 'Ας ευχαριστήσουμε όμως τό Θεό πού μάς άνέπνευσε την σκέψη νά τον παραμονεύουμε άπόψε. 'Έτσι θά μάθουμε βέβαια πολλά...

— Νά ξέροντες άραγε οι πελάτες του καπηλείου αυτού με τι είδους τέρας έχουν νά κάμουν ;
 — 'Ασφαλώς όχι. Θά τον πέρνουν γιά κανένα ξεπεσμένο ευγενή με έγκληματικά ένστικτα πού ζητεί νά συναρρασθί μαζί τους σέ τίποτες ύποπτες δουλειές, γιά νά κερδίση χρήματα. Εινε αδύνατον νά ύποψιασθούν πώς πρόκειται γιά έναν βρυκόλακα.

— Τι πρέπει νά κάμουμε τώρα ;
 — Πρέπει νά πλησιάσουμε στο καπηλείο και νά κυττάσουμε μέσα. Θάχη κανένα φεγγίτη ίσως. Προχώρησε...

Προχωρήσαμε σιγά-σιγά, πατώντας στις άκρες των ποδιών και φτάσαμε πέντε ως έξ βήματα πρό του καπηλείου.

— Κυττάει, εινε ο καθηγητής. Δέν εινε άδικο. Νά ένα μικλιδόφρακτο παραθύρακι. Στάσου εδώ σ' κ' εχε τό πιστόλι στο χέρι. 'Έχουμε νά κάμουμε και με κακούργους, οι όποιοί δέν καταβάλλονται, όπως ξέρεεις, με βότανα όπως τά φαντάσματα...

Συγχρόνως ο καθηγητής Ούιλλιαμ γονάτισε κάτω κ' άρχισε νά σέρνεται σάν φρεϊδι πρός τό μικρό παράθυρο του καπηλείου. 'Όταν έφτασε εκεί έφριξε μιά ματιά στο έξωτερικό του ύπόκτου αυτού κέντρου κ' ύστερα μούγενε νά πλησιάσει. Πήγα κοντά του περπατώντας με τά τέσσερα. 'Ο καθηγητής μούγενε πάλι νά μη βγάλω τομμούδα και μούκανε θέσι νά δώ άπ' τό παράθυρο.

Τό καπηλείο μόλις έφροτίετο άπό μιά κλημένη λάμπα πού βρισκοταν στον πάγκο. Τρεις ύποκτοι τύποι με κοκκινώξαντες γενειάδες και κουρελλιασμένα ρούχα ήσαν καθισμένοι σ' ένα τραπέζι κ' επιναν κονιάκ συζητώντας χαμηλά μεταξύ τους. 'Ο Στήβενς ήταν σκυμμένος στον πάγκο και μιλούσε με τόν καταστηματούχο, ένα άνθρωπινο τέρας, ένα κτηνώδες, ψηλό, βλοσυρό, άλλοθι. Τι έλεγαν ; Δέν μπορούσαμε βέβαια ν' άκούσουμε. Κατάλαβε όμως πώς συνηνοούντο γιά κάποια ύποπτη δουλειά.

μένος. 'Εβγαλε ύστερα κ' έδωσε στον καταστηματούχο ένα μάτο χαρτονόμισμα και τομμάστιχε νά φύγη.

'Ο καθηγητής μ' άρπαξε άμέσως άπό τό μπράτσο και με παρέσυρε στην γωνιά του κτιρίου.

— 'Ας κρυφτούμε εδώ, μου ειπε. 'Όπου και νάναι θά βγη έξω και δέν πρέπει νά ύποψιασθί τίποτα. Λόξα σοι ο Θεός ως τη στιγμή πάμε θανάτωση !...

— Τι ύποπτεύετε ;

— Πολλά, κάρα πολλά πράγματα. Δέν εινε όμως καιρός γιά κουβέντες τώρα. 'Ας δοίμε τι θ' άπογινή...

Τή στιγμή αυτή φάνηκε ν' άνεβαίη η σκάλα του καπηλείου ο Στήβενς. Μόλις βγήκε στο δρόμο έφριξε μιά ματιά γύρω και μη βλέποντας τίποτα τό ύποκτο προχώρησε με μεγάλη, γρήγορα βήματα.

'Αγγίσαμε και πάλι νά τον παρακολουθούμε, με μεγαλειότη προσοχή τη φορά αυτή. Ποιό έπήγαγε ; Νομίσουμε πώς θά έναγορίζε πρds την πόλι, με αντιθέτως αυτός τραβούσε πρds τις έρημες εκτάσεις πού άπλωνόντουσαν πέρα άπό τη μικροσυνοικία πού βρισκόμαστε, κοντά στις άκρες του Τομκέσως.

Βαδίζαμε μέσα στο σκοτάδι μη ξέροντας πού πάμε. Μόλις διακρίναμε την σκοτεινή σιλουέττα του. 'Οδηγούμεθα μάλλον άπο τον κρότο των βηματών του.

'Εξαφνα άντελήφθημεν ότι ο Στήβενς έμπερίσσε τό βήμα του. Σέ άπόσταση εκατό βηματων μπρός άπ' αυτόν, διακρίναμε μέσα στην σκοτεινή νύχτα ένα παράξενο όγκο.

— Τι εινε αυτό ; ψιθύρισε ανήσυχος, σκουτώντας έλαφρά τον καθηγητή Ούιλλιαμ.

'Ο καθηγητής μούβρασε με τό χέρι του τό στόμα. 'Επειτα σάβωντας σ' αυτί μου μου ειπε γρήγορα-γρήγορα:

— Μη μιλάς !... Πρds Θεού, μη μιλάς, θά μάς άκούση !...

Στό μεταξύ αυτό ο Στήβενς έφτασε μαρds στον σκοτεινό όγκο πούκα διακρίνει και στάθηκε.

— Ξαπλώσου κάτω ! μου ειπε σιγά ο καθηγητής, τραβώντας με άπό τό σακκάκι.

Τον ύπάκουσα και ξεπλώθηκα με την κοιλιά στο λασπομένο έδαφος. 'Η περιέργεια με κατέστρωσε. Πλησίασα τά χείλη μου σ' αυτί του καθηγητού και τον ρώτησα:

— Τι συμβαίνει ; Ποιό βρισκόμαστε.

— 'Αν δέν άπατώμαι, και δέν άπατώμαι άσφαλώς, μου άπάντησε ο καθηγητής, είμαστε στη φωλιά του λύκου !

— Πώς τό ξέρετε ;

— Τό μαντεύω. 'Ο όγκος αυτός πού βλέπεις είναι τά έρείπια ενός μεσαιωνικού μοναστηριου.

'Εχω ξανάρθει εδώ άλλοτε γιά μελέτες. Τό μοναστήρι εχε ύπόγειες στοές, κρύπτες και παλαιούς τάφους. Δέν ύπάρχει σνεπωδώς άμφιβολία ότι εδώ στεγάζεται ο άθλιος αυτός. Εινε μάλιστα τό πιο κατάλληλο μέρος γ' αυτόν. Τό μοναστήρι αυτό ήταν άπ' τά πιο περιήματα, άλλα και τά πιο παράδοξα του μεσαιωνού. 'Αλλόκοτοι και τρομυκτικοί θρύλοι και παραδόσεις σόζονται άκόμα σ' αυτό. Οι μοναχοί πού κατοικούσαν εδώ έκαναν πολύ πειράγες ιεροτελεστίας, προσέφεραν τρομερές θυσίες στον Κύριο. 'Όλη ή 'Αγγλία μιλούσε γ' αυτους. 'Αλλόκοτες και μυστηριώδες πομπές, ή όποιες έγινιντο την νύχτα, έτρόμαζαν τό λαό. Οι μοναχοί άκολουθούσαν τις πομπές αυτές εντυμνούς παράξενα. Φοιχη και μυστήριο περιέβαλε τό κτιριο αυτό !... Αυτός ο Βασιλεύς, αυτοί οι ισχυροί άρχοντες έφταναν τους παντοδύναμους μοναχούς, των όποιων ή ισχύς ήταν τεραστία και αι εκδικησεις φρικώδεις...

— Με κάνετε νά τά χάνω.

— Και όμως έτσι εινε. Γι' αυτό δε άκρωδώς είμαι βέβαιος πώς ο Στήβενς εχε έγκατασταθή μέσα στα έρείπια αυτά.

— Όποτε τον έχουμε στο χέρι ;

— 'Οχι όσο νομίζεις εύκολο.

— Πώς ;

— Σου ειπα πώς τό μοναστήρι εχε ύπόγειες κρύπτες. Πολλές άπό αυτές εινε άγνοιασες. Χρειάζονται λοιπόν έρευνες και κόποι γιά νά βροίμε τό φέρετρο, στο όποιο τρυπώνε την ήμερα αυτό τό τέρας...

('Ακολουθεί)

'Αλλόκοτες και μυστηριώδεις πομπές...